

Scrisoare deschisă a unui grup de oameni de știință din diverse părți ale Italiei și aparținând unor discipline diferite, astfel încât, așa cum se spune în scrisoarea însăși, „o discuție deschisă și sinceră asupra politicilor autoritare, discriminatorii și arbitrare cu care guvernul italian, și nu numai că, se confruntă cu răspândirea Covid-19”.

Raportăm textul integral al documentului.

Scrisoare deschisă a unui grup de oameni de știință: „Politici pandemice, discriminatorii și arbitrare” Scrisoare deschisă a unui grup de oameni de știință din diverse părți ale Italiei și aparținând unor discipline diferite, astfel încât, așa cum se spune în scrisoarea însăși, „o discuție deschisă și sinceră asupra politicilor autoritare, discriminatorii și arbitrare cu care guvernul italian, și nu numai că, se confruntă cu răspândirea Covid-19”.

Raportăm textul integral al documentului

Semnatarii sunt: Stefano Boni, Nadia Breda, Maddalena Gretel Cammelli, Duccio Canestrini, Consilier Stefania, Osvaldo Costantini, Domenico Perrotta, Stefano Portelli, Cecilia Vergnano și Cristina Zavaroni. „Suntem un grup de oameni de știință socială, aparținând unor discipline diferite, independenți sau repartizați diferit la universități italiene sau străine.

Fiecare dintre noi este așadar obișnuit profesional cu timpi lungi de cercetare, verificarea datelor și a surselor, responsabilitatea autorului, rigoarea argumentativă și confruntarea cu colegii.

De asemenea, suntem obișnuiți să recunoaștem limitele, erorile, distorsiunile și planeitatea narațiunilor bazate pe utilizarea oportunistă a datelor, pe reducerea complexității și pe contrastele maniheene - fie că este

vorba de versiunea mainstream sau de narațiunile conspirative.

Tocmai din cauza valorii critice și antihegemonice a disciplinelor noastre, credem că astăzi cei care le practică nu pot evita cel puțin o discuție deschisă și sinceră asupra politicilor autoritare, discriminatorii și arbitrare cu care guvernul italian, și nu numai, este care se confruntă cu răspândirea COVID-19.

1. Suntem conștienți că majoritatea colegilor noștri, implicit sau explicit, nu au considerat că este o problemă faptul că guvernul s-a concentrat exclusiv pe campania de vaccinare ca o ieșire din pandemie.
2. Vaccinurile anti-Covid sunt utile pentru scăderea incidenței deceselor și a formelor grave de boală la vârstnici și/sau cu riscuri mai mari;
3. dar majoritatea alegerilor politice adoptate în acești doi ani au ignorat efectele sociale, politice și culturale ale măsurilor luate în numele sănătății publice.

A nu ne exprima despre asta ar însemna să fim de acord cu distrugerea în curs.

Împătrunderea dintre gestionarea pandemiei și a pandemiei erodează profund lumea din jurul nostru, întărește structura subiectivităților care o locuiesc și sfâșie țesutul relațional dintre oameni, precum și între oameni și non-oameni, precum și relațiile de încredere și recunoaștere reciprocă pe care o numim „societate”.

Această dezintegrare are loc exact atunci când enormitatea colapsului climatic ar cere întregii omeniri să lase deoparte diferențele, conflictele și interesele specifice, în încercarea de a evita împreună o catastrofă ecologică.

- Discursul media și planificarea intervențiilor de izolare a pandemiei s-au bazat exclusiv pe recomandările unui grup restrâns și select de specialiști în științe medicale și biologice; dar aceste prevederi ar fi trebuit adoptate numai după o analiză atentă a impactului lor asupra țesutului social.
- Ponderea covârșitoare acordată științelor biologice, reprezentate mereu ca deținători ai „adevărurilor” incontestabile, a redus dezbaterile asupra deciziilor politice la un conflict imaginar între sectoarele „pro-știință” și „anti-știință”.

O întreagă ramură a disciplinei noastre, antropologia medicală, studiază încă din anii 1960 construcția socială a științei medicale, definițiile bolii și sănătății, efectele patogene și patologice ale culturilor, arătând cu etnografii detaliate modul în care medicina este un domeniu de dezbateri și ciocnire între viziuni culturale și politice divergente, adesea supuse unor presiuni comerciale puternice și obișnuite să-și legitimeze propriile raționalități opuse prin utilizarea datelor.

Tocmai conștientizarea originii și destinației umane a faptelor culturale, așa cum le-a numit

Ernesto de Martino, este cea care necesită ca fiecare descoperire și progres științific, cum ar fi dezvoltarea foarte rapidă a vaccinurilor pentru Covid-19, să fie supusă controlului comunității prin promovarea unei dezbateri sociale extinse dincolo de cercul restrâns de tehnicieni. Politica și dezbaterile publice sunt determinanți structurali ai sănătății;

Politicile de sănătate și managementul sănătății publice trebuie să fie supuse în permanență unei critici sociale care revendică dreptul la interacțiune între medici și pacienți, dreptul la autodeterminare a organismelor, sănătate și terapii - așa cum ne-a învățat critica culturală feministă - precum și dreptul de a atribui responsabilitatea pentru alegerile lor factorilor de decizie politică”.

O poveste cu totul diferită „Noi, abonații acestui text, am ales să practicăm științele sociale și, mai ales, pentru capacitatea lor de a produce cunoștințe critice și de a expune consecințele nocive ale strategiilor hegemonice. Ceea ce am studiat de mult timp, toate cunoștințele produse de disciplinele noastre în ultimul secol și jumătate, ne-au construit în minți și trupuri.

- Astăzi simțim o contradicție lacerantă între potențialul științelor sociale de a deconstrui narațiunea emergentă și eșecul lor de a se aplica la ceea ce trăim ca o întorsătură represivă de proporții istorice.
- Ni se pare clar acum că managementul pandemiei a fost imediat marcat de primatul profitului și de utilizarea sistematică a violenței materiale și simbolice —
- în special media și instituționale, dar și militare - împotriva populației.

Guvernamentalitatea pandemică s-a desfășurat prin folosirea politică a sentimentelor de frică și angoasă, cu abandonarea bolnavilor și a sănătății teritoriale în același timp, incertitudinea existențială

datorată schimbării continue a peisajului de reglementare, spectacularizarea morții, militarizarea teritoriului, extinderea violenței structurale și a inegalității economice, concentrarea în continuare a puterii militare și financiare și răspândirea formelor de control și discriminare odioase și pernicioase.

În fața transformărilor radicale induse de aceste politici în relațiile sociale și în viața de zi cu zi a indivizilor, mecanismul administrativ și birocratic al guvernării neoliberale nu a încetinit niciodată, dimpotrivă, a devenit și mai copleșitor.

O avalanșă de reglementări, circulare, obligații, solicitări, formulare, formulare s-a revărsat în fiecare domeniu al vieții publice, inclusiv în universitate, crescând și mai mult volumul de muncă descris de David Graber drept job-uri prostii.

În Italia, acest management autoritar a atins apogeul odată cu introducerea permisului verde și răspândirea treptată a obligației de vaccinare, în fața îndoielilor pe care milioane de cetățeni le aveau și le au în continuare cu privire la aceste vaccinuri. Critica și disidența au dispărut în fața unei retorici morale insistente în care corecta politică și apelul de urgență la unitatea națională au înlocuit rațiunea și dialectica.